

Carry Slee

Verdacht

δ

Tess bergt haar camera op. 'Het staat erop, jongens!
We gaan het zo bekijken. Bij jou thuis, hè?' Ze kijkt Victor aan.
'Yes!' zegt Victor. 'Ik woon het dichtstbij.'

'Ik moet eerst de hond even uitlaten en daarna kom ik.'
Rachel springt op haar fiets. 'Wachten met kijken tot ik er ben,
hè?' zegt ze. 'Tess!' roept Rachel. 'Kijk eens wat eraan komt?
Voor je wedstrijd.'

Ze wijst in de richting van de juwelierswinkel. Tess grist
de camera uit haar tas, rent ernaartoe en neemt een paar foto's
van een fietser die drie hondjes met strikjes voor in haar bak
heeft.

'Waar is dat nou weer voor?' vraagt Brahim.

'Alsof die stomme opdracht voor school niet genoeg is.'

'Vorige keer heeft Tess ook meegedaan met een wedstrijd
en toen heeft ze wel mooi haar filmcamera gewonnen,'
zegt Victor.

'Hebbes!' Tess stopt haar camera opnieuw in haar fietstas
en rijdt weg.

'Volgens mij hebben we superopnames gemaakt,' zegt Victor
even later op zijn kamer. 'Wedden dat we een goed cijfer scoren?'
'Laat zien die beelden!' zegt Brahim.

'We mogen pas kijken als Rachel er is,' zegt Tess.

'Rachel deed het geweldig!' Victor stelt de laptop vast in.

'Als we dan toch niks mogen zien, ga ik even chillen, dan kunnen
jullie zoenen.'

Brahim laat zich op de kussens vallen die op de grond liggen.

'Ik zet mijn muziek op, dan hoor ik jullie niet smakken.'

Victor gooit een kussen naar Brahims hoofd. Dan trekt hij Tess
naar zich toe en kust haar. Tess heeft het gevoel alsof ze zweeft.
Ze hebben al een halfjaar verkering, maar ze kan niet geloven
dat het ooit uit zal gaan. Victor streelt Tess' haar.

Ze voelt zich zo gelukkig. Ze pakt Victors gezicht
en kust hem opnieuw.

Ze schrikken op als Rachel de deur opengooit.

‘Nee hè, zijn ze weer aan het zoenen?
 Ik dacht dat jullie aan het werk waren?’
 ‘Dat mocht toch niet van jou,’ zegt Tess.
 ‘We moesten op je wachten.’
 ‘En dat dóén jullie? Nounou, dat ik zo’n macht heb,’ zegt Rachel.
 ‘Nooit gedacht. Hé, luilak, wakker worden.’
 Ze gaat op Brahims benen staan.
 ‘Aul!’ Kreunend komt Brahim overeind. ‘Wat een beul ben jij.’
 Hij grijpt Rachel, smijt haar op de grond
 en begint haar te kietelen. Maar als Victors moeder binnenkomt
 met cola en cake houdt hij gauw op.
 ‘Weten jullie wat ik net hoor?’ Victors moeder kijkt hen aan.
 ‘De juwelier in de Schoutenstraat is overvallen.’
 ‘Hè?’ zegt Victor. ‘Daar komen we net vandaan.’
 ‘Is eh... is hij dood?’
 ‘Die arme man ligt met ernstige verwondingen in het ziekenhuis.’
 ‘Het is de vader van Fabian,’ zegt Brahim. ‘Wat erg voor hem.’
 ‘Ik ben er helemaal van in de war,’ zegt Victors moeder.
 ‘Je hoort dit zo vaak, maar dat het hier zo dichtbij gebeurt.’
 ‘Hebben ze op hem geschoten?’
 ‘Nee, de juwelier had een honkbalknuppel voor dit soort gevallen
 klaarliggen, maar die werd door dat tuig afgepakt.
 Ze hebben geen enkel spoor.’
 ‘Had hij geen beveiligingscamera dan?’
 ‘Geen idee,’ zegt ze. ‘We zullen het vanavond wel uitgebreid
 horen op het journaal.’ Dan gaat ze weer naar beneden.
 Beduusd staren ze voor zich uit.
 ‘My god! Arme Fabian. Laat die stomme opdracht
 maar even zitten,’ zegt Brahim.
 ‘Daar heb ik nu even geen zin meer in.’
 De anderen knikken. ‘Waar slaat het allemaal nog op,’
 zegt Tess, ‘als je zoiets hoort...?’
 ‘Die beelden komen morgen wel,’ zegt Rachel.
 ‘Ik denk dat ik naar huis ga.’ Iedereen staat op.
 Victor loopt mee naar Tess’ fiets. Hij kust haar. ‘Ik bel je nog.’
 Hij kust haar opnieuw. Als hij opkijkt, ziet hij het gezicht

van zijn oma voor het raam. Het is maar goed dat hij Tess niet mee heeft genomen de woonkamer in, anders had zijn oma haar het hemd van het lijf gevraagd. Zijn oma moet altijd alles weten. Hij heeft haar niet voor niets nog niet voorgesteld. Hij is de kamer nog niet binnen of zijn oma begint.

‘Zo jongen, ik zag dat je een vriendin hebt. Zo te zien een lief meisje. Ken je haar van school?’

‘Ja oma, ze zit bij mij in de klas.’

‘Woont ze hier ook in de buurt?’

‘Nee, ze woont aan de rand van de stad,’ zegt Victor.

‘Wat doet haar vader?’

Wat zal hij zeggen? Als zijn oma hoort dat Tess’ vader werkloos is en ze bij de voedselbank lopen, overleeft ze het niet. Maar hij wil er ook niet om liegen. Hij kijkt naar zijn moeder.

Ze zit met een rood hoofd op de bank.

‘Nou, wat doet haar vader?’ dringt oma aan.

Hij is timmerman, wil Victor zeggen, maar zijn moeder is hem voor: ‘De vader van Tess is advocaat.’

.

Tess schuift zuchtend haar bureaustoel naar achteren. Even een onderbreking, het is zoveel. Ze vindt Engels al moeilijk en nu moet ze in één keer al die bladzijden idioom uit haar hoofd kennen. Was ze er maar eerder aan begonnen.

Ze staat op en loopt naar beneden. Halverwege de trap blijft ze staan. ‘Mam,’ hoort ze haar moeder door de telefoon zeggen, ‘ik vind het vreselijk dat ik je dit moet vragen, maar ik zie geen andere uitweg. Het zou toch afschuwelijk zijn als we geen elektra meer hebben.’

Nuon moet voor volgende week betaald worden anders sluiten ze alles af. Het zou geweldig zijn als je ons wilt helpen.’

Wat erg, denkt Tess. Haar ouders zitten veel erger in de problemen dan ze dacht. Ze weet dat ze een huurachterstand hebben, maar nu ook nog gas en licht. Lief van oma dat ze hen helpt. Zo rijk is oma ook niet,

waarschijnlijk is het haar laatste spaargeld.

Beneden ploft Tess op de bank neer.

‘Ik word gek van al die Engelse woorden.’

‘Misschien ben je ook een beetje laat begonnen,’ zegt moeder.

Tess zucht geïrriteerd. Moeder zet het journaal aan.

‘Moet dat?’ vraagt vader. ‘Alleen maar ellende, wat heb je eraan.’

Na een item over de oorlog in Afghanistan laat de nieuwslezer beelden van de overval zien.

‘Afschuwelijk,’ zegt moeder. ‘Ik hoop dat ze dat tuig snel vinden.’

‘Hoe laat is dit gebeurd?’ vraagt Tess.

‘Zet af die narigheid,’ zegt vader.

‘Rond halfvier,’ zegt moeder.

‘Toen liepen wij daar!’ zegt Tess. ‘Gadver, alleen al het idee.’

‘Wat moest je daar nou?’ vraagt vader.

‘Filmen voor een opdracht voor school.’

Best een leuk project, hoor.’

‘Filmen?’ Vader stoot bijna zijn koffie om en loopt de keuken in.

‘Wat heeft hij?’ Tess kijkt haar moeder vragend aan.

‘Je weet hoe zorgzaam je vader is. Hij schrikt ervan dat jij daar liep. Er had van alles met je kunnen gebeuren, dat soort mensen deinst nergens voor terug.’

Tess loopt de keuken in. Ze drukt een kus op haar vaders wang.

‘Pap, je hyperventileert helemaal. Je bent de liefste pap van de hele wereld.’

Even later zit Tess weer boven haar Engelse boek, maar ze kan haar hoofd er niet bij houden. Ze moet steeds aan haar vader denken. Sinds het bouwbedrijf waar hij werkte failliet is, gaat het niet goed met hem. Hij was timmerman en werkte altijd heel hard. De laatste tijd hangt hij de hele dag thuis rond. Dat is niets voor haar vader. Er is gewoon geen werk, daarom wil hij voor zichzelf beginnen. Hij heeft subsidie van de gemeente gekregen om een busje en gereedschap te kopen. Maar hij raakt er helemaal gestrest van. Sinds hij heeft besloten voor zichzelf te beginnen heeft hij vaak last van hyperventilatie. Ze kijkt op naar haar moeder die de kamer in komt.

‘Een kopje thee voor de harde werkster. Ben je nog bezig of mag ik iets met je bespreken?’ vraagt moeder.

‘Ik ken het nu wel,’ zegt Tess en ze slaat haar boek dicht.

‘Ik dacht na over jou en Victor.’

Moeder gaat op Tess’ bed zitten. ‘Jullie hebben nu alweer een halfjaar verkering.

Victor is vaak hier en jij komt ook regelmatig bij zijn ouders, maar papa en ik kennen die mensen helemaal niet. Ik ben van plan ze uit te nodigen voor een wijntje. Ik denk dat zijn ouders het ook leuk zullen vinden om ons te leren kennen.’

‘Jeetje!’ Tess moet ervan giechelen. ‘Wel spannend.’

‘Ik zal ze morgen of overmorgen opbellen om een afspraak te maken.’

‘Laat nu maar eens die beelden van gisteren zien,’ zegt Brahim als ze zich de volgende dag weer op Victors kamer hebben verzameld.

‘Ja,’ zegt Rachel. ‘Ik ben heel benieuwd!’

‘Sorry,’ zegt Tess. ‘Ik wil ze wel laten zien, maar ik denk dat we opnieuw moeten beginnen.’

‘Hoezo?’ Ze kijken haar aan alsof ze gek is.

‘Deden we het zo slecht?’ vraagt Brahim.

Victor en Rachel snappen er ook niks van.

‘Hoe denk je dat die mensen eraan toe zijn, na die overval,’ zegt Tess. ‘Hoe kunnen we nou een goed beeld van die buurt neerzetten? Iedereen is in de war.’

‘Tess heeft wel een punt,’ zegt Victor. ‘Iedereen daar is zich rot geschrokken, ze praten nergens anders over.’

‘Lekker dan,’ zegt Brahim. ‘Ik zag gisteren net zo’n aantrekkelijk chickie.

Die had ik wel een paar vragen willen stellen.’

‘Dank je wel,’ zegt Rachel. ‘Ben ik niet aantrekkelijk genoeg?’ Brahim schiet in de lach. ‘Wij passen totaal niet bij elkaar.’

‘O, denk je er zo over,’ zegt Rachel. ‘Ik zou ons juist een supersetje vinden.’ Rachel steekt haar tong naar hem uit.

‘Ik moet er niet aan denken,’ zegt Rachel. ‘Zeker alles doen wat het baasje zegt.’

‘Ah, hier spreekt ons opperhoofd,’ zegt Brahim.

‘De directrice, mevrouw zelf. Wij hebben nooit iets te vertellen als jij in de buurt bent.’

‘Goed gesproken, dienaar,’ zegt Rachel. ‘Jij mag blij zijn dat je mijn bediende mag zijn. En nu onmiddellijk een zetel voor me neerzetten, vort.’

‘Tot uw orders, hoogheid.’ Brahim pakt een stoel.

Net op het moment dat Rachel wil gaan zitten trekt hij de stoel weg.

‘Au!’ roept Rachel, die op de grond valt. ‘Tess, help me!’ Maar Tess ligt dubbel van het lachen.

‘Hallo kleuters!’ zegt Victor. ‘We waren aan het werk, weten jullie nog?’

‘We moeten dus een andere buurt kiezen,’ zegt Brahim.

‘Nou, Tess, wis alles dan maar.’

‘Nee!’ roepen Rachel en Brahim als Tess de opnames wil wissen.

‘Laat zien wat we gisteren hebben opgenomen, dan weten we wat de sfeer is.’

‘Ja,’ zegt Rachel.

‘En of we weer zo moeten beginnen of juist niet.’

‘Oké!’ Tess projecteert de opnames op het scherm in Victor’s kamer.

‘Raar hè?’ zegt Brahim. ‘Toen we door deze straat liepen was er nog niks gebeurd.’

‘Bah, inderdaad een raar idee,’ zegt Rachel.

‘Zet eens stil,’ zegt Victor. ‘Hier rechts, daar zie je de juwelierszaak. Zien jullie die auto daar, die vlak voor de winkel staat geparkeerd?’

‘Nou en,’ zegt Rachel. ‘Er zal daar wel vaker een auto staan.’

‘Volgens mij mag je daar helemaal niet parkeren. Daar stond toch een bord? Ga eens een stukje terug.’

Brahim gaat vlak voor het scherm staan.

‘Ja hoor!’ roept Rachel. ‘Verboden te parkeren.’

‘Zou die auto iets met de overval te maken hebben?’

Tess kijkt naar de tijdsaanduiding. ‘Dit is om één minuut over halfvier opgenomen. Hoe laat was die overval?’

Ze zoeken op internet.

‘Hebbes!’ zegt Victor. ‘Tussen halfvier en kwart voor vier. Het zou toch wel heel bizar zijn als die auto er iets mee te maken heeft.’

‘Sorry hoor,’ zegt Rachel, ‘maar dit vind ik onzin. Tijdverspilling. Het is gewoon toeval. We zouden toch gaan filmen? Oké, alles moet opnieuw, maar dan wil ik nu wel beginnen en niet zeuren over een of andere auto die toevallig voor de deur van de winkel van Fabians vader staat. Zo komt het nooit af. Kom op, Tess, verder afspelen.’

‘Welke buurt kiezen we?’ vraagt Victor als ze het hele filmpje

hebben gezien. 'Die achter het station?'
 'Die doen anderen al,' zegt Rachel. 'Volgens mij is alleen de rijke buurt over.'
 'Nou, daar hoef ik niet te interviewen,' zegt Victor.
 'Ik kan je wel vertellen waarom de mensen daar wonen.'
 'Omdat ze bij jou in de buurt willen wonen zeker,' zegt Brahim.
 'Natuurlijk.' Tess slaat een arm om Victor heen.
 'Klopt,' zegt Victor. 'Maar dat is niet de voornaamste reden. Ze wonen daar omdat ze kapesones hebben.'
 'Hebben jouw ouders verbeelding?' vraagt Rachel.
 'Mijn pa niet,' zegt Victor, 'maar mijn moeder wel. Mijn moeder weet niets van de normale wereld.'
 'Dat komt dan goed uit,' zegt Tess. 'Mijn moeder gaat jouw ouders uitnodigen.'
 'Eh... uitnodigen? Echt?' vraagt Victor.
 'Ja,' zegt Tess. 'Wel spannend hè, die ouders bij elkaar en dan over ons praten.'
 'De rijke buurt dus niet,' zegt Brahim. 'Wat blijft er over? Zeg jij eens wat, Victor.'
 Maar Victor is er even niet bij met zijn hoofd. Hij denkt aan de uitnodiging. Hij weet zeker dat zijn moeder daar niet blij mee zal zijn. Het komt door haar opvoeding. Zijn moeder voelt zich alleen maar op haar gemak met mensen die ook veel geld hebben.
 Hij kan het best de 06 van zijn vader geven...
 'Victor! Hallo, zijn we er nog?' Brahim zwaait voor zijn gezicht.
 'Eh... wat?'
 'Welke buurt?'
 'Die buurt bij het pontje,' zegt Victor snel.
 'Die wilden we niet omdat die zo ver weg is,' zegt Rachel.
 'Dan kunnen we zeker elke keer dat hele eind fietsen. Tess, wat zullen we doen?'
 'Ik kan even niks bedenken,' zegt Tess.
 'Die auto voor de juwelierszaak zit nog steeds in mijn hoofd.'
 'Ik vind ook dat we daar iets mee moeten.'
 Brahim staat op en ijsbeert door Victor's kamer.

‘Ik vind dat we het filmpje aan de politie moeten laten zien,’
zegt Tess. ‘Je weet maar nooit.’
‘Mee eens,’ zegt Victor. ‘Ze hebben geen enkel aanknopingspunt.
Wie weet levert het iets op. Waarom zijn we er net niet
op doorgedaan?’
‘Ik weet wel waarom.’ Brahim wijst naar Rachel.
‘Mocht niet van het opperhoofd.’